

Gouden tijden voor onheilsprofeten

Pieter Hoekstra

Je moet de appel plukken met je hele hand. Niet met je vingers, maar laat 'm rusten in je handpalm. Dan maak je een draaiende beweging naar boven en de appel komt nu los zonder dat de tak schudt.'

Hoewel geboren tussen de koeien ben ik opgegroeid tussen de appels, daar waar de Rijn ooit Lek sloeg. Op dankdag werden de vruchten van het land in ruime mate de kerk binnengesleept en met die grote houten kisten leek het wel de veiling zelf. Het was de tijd dat de seizoenen zich nog hielden aan onze kalender, niemand zich nog druk maakte om de opwarming van de wereld en trouwens DDT onbekommerd gebruikt werd. We waren vooral dankbaar voor de opbrengsten van Gods goede aarde en pas de eerste kiemen kwamen op van een ontluikend besef over wat rentmeesterschap betekent. Het waren de nadagen van een al lang voorbijge agrarische samenleving. Nederland was ooit het industriële tijdperk ingegleden en we beseften rond 1970 niet dat in onze dagen de digitale revolutie al aan de deur rammelde. Van de dankdag voor gewas en arbeid kwam voor ons het laatste steeds meer naar voren. We raakten in de meest letterlijke zin 'ontheemd' van onze grond.

En nu? Het is moeilijk het spoor niet helemaal bijster te raken. Het lijkt wel alsof we van crisis, via recessie en depressie naar een volgende crisis worden gestuwd. Drie jaar geleden gingen we met de vorige crisis langs de afgrond. 'Maar is het achteraf toch eigenlijk niet heel erg meegevallen?!' Goed, wie nog twijfelde of er daadwerkelijk wat loos is, zal nu wel eens uit de droom zijn. Niemand schijnt meer sturing te kunnen geven aan allerlei onbeheersbare processen. Economen erkennen dat hun vak de naam wetenschap niet verdient. Politici hopen dat de geschiedenis hen niet al te zwaar aanreken wat ze vooral niet deden. Er zijn daarom misschien nog maar twee veilige beroepen in de wereld. Dat zijn respectievelijk de onheilsprofeet en de historicus. De eerste blijkt op dit moment bijna niet ongelijk te kunnen krijgen en de laatste zal ons nageslacht ooit feitelijk vertellen wat wij hier allemaal verkeerd deden. Historici dragen wijsheid van achteraf en onheilsprofeten zijn re-actief. Waaraan hebben wij in onze tijd werkelijk behoefte? Dat zijn mensen die met hun voeten in de drek durven staan; die hun nek durven uitsteken; harde werkers – kortom: mensen met durf. En wie organiseert daarom volgend jaar de eerste Visionairsbeurs?